

# DE RE MILITARI XLI

От Руслан Трад и Александър  
Стоянов  
Брой 41



---

# DE RE MILITARI

---

**Журнал за конфликтите в Леванта и Магреб**

**Автори:** Руслан Трад, Александър Стоянов, Венцислав Божев

**Място на издаване:** София, България

**Дата на издаване:** 23.2.2017

**Сайт на авторите:**

[www.ruslantrad.com](http://www.ruslantrad.com), [www.historyofwars.net](http://www.historyofwars.net)

**Сайт на журнала:**

[www.remilitari.wordpress.com](http://www.remilitari.wordpress.com)

**Facebook страници:**

<https://www.facebook.com/hystoryofwars>

<https://www.facebook.com/intidar.blog.and.news>

<https://www.facebook.com/deremilitari>

**Контакти:**

[ruslantrad@gmail.com](mailto:ruslantrad@gmail.com)

[klubvoennaistoria@gmail.com](mailto:klubvoennaistoria@gmail.com)

**За заявки за изготвяне на детайлни карти:** [klubvoennaistoria@gmail.com](mailto:klubvoennaistoria@gmail.com)

**ISSN 2367-9476**

Журналят се издава с подкрепата на медийната платформа  
[КлинКлин](#).



---

# АВТОРИТЕ

---

## Руслан Трад

Журналист на свободна практика с фокус върху Близък изток и Северна Африка. Създател на първия български блог за Близък изток, Intidar, както и на организацията Форум за арабска култура. Водил е лекции за политически движения и процеси в Близкия изток в аудитории на Софийски университет, Нов български университет, Червената къща и Дипломатически институт към МВНР. Пътува често в Близкия изток, като публикува репортажи от Ливан, Югоизточна Турция, Тунис, Ирак и Сирия, а през 2014 заснема филм в Иракски Кюрдистан на фронтовите линии с „Ислямска държава“.

## Александър Стоянов

Историк и журналист, *magister cum laude* и настоящ докторант от Лайденския университет в Нидерландия. Отговорен редактор и създател на списание “Военна История” и съосновател на “Клуб Военна История”. Автор на множество публикации, посветени на различни проблеми от военната и политическата история на Европа и Близкия Изток. Автор на единствените подробни карти на български език, проследяващи конфликтите в Сирия, Ирак, Либия, Йемен, Нигерия, Афганистан и Сомалия.

## Венцислав Божев

Политолог и експерт в областта на международните отношения с богат опит в анализа на европейските политически процеси, както и на динамиката на отношенията в Близкия изток и постсъветското пространство. Автор на множество материали и академични текстове по въпросната тематика. Участник в международни изследователски проекти и теренни проучвания в Близкия изток.

---

# СИТУАЦИЯТА В МОСУЛ

---

## **Ден 125-126 (17-18 февруари)**

През тези два дни, иракската армия и съюзниците ѝ продължиха да струпват сили около Мосул за предстоящия нов етап от офанзивата срещу Ислямска държава.

## **Ден 127-128 (19-20 февруари)**

В ранните часове на 19 февруари, иракската армия - 9та дивизия и полицейските части, сред които и отряда за бързо реагиране - подкрепяни от специални звена на САЩ и останалите коалиционни партньори, започнаха офанзива следвайки западния бяг на р. Тигър.

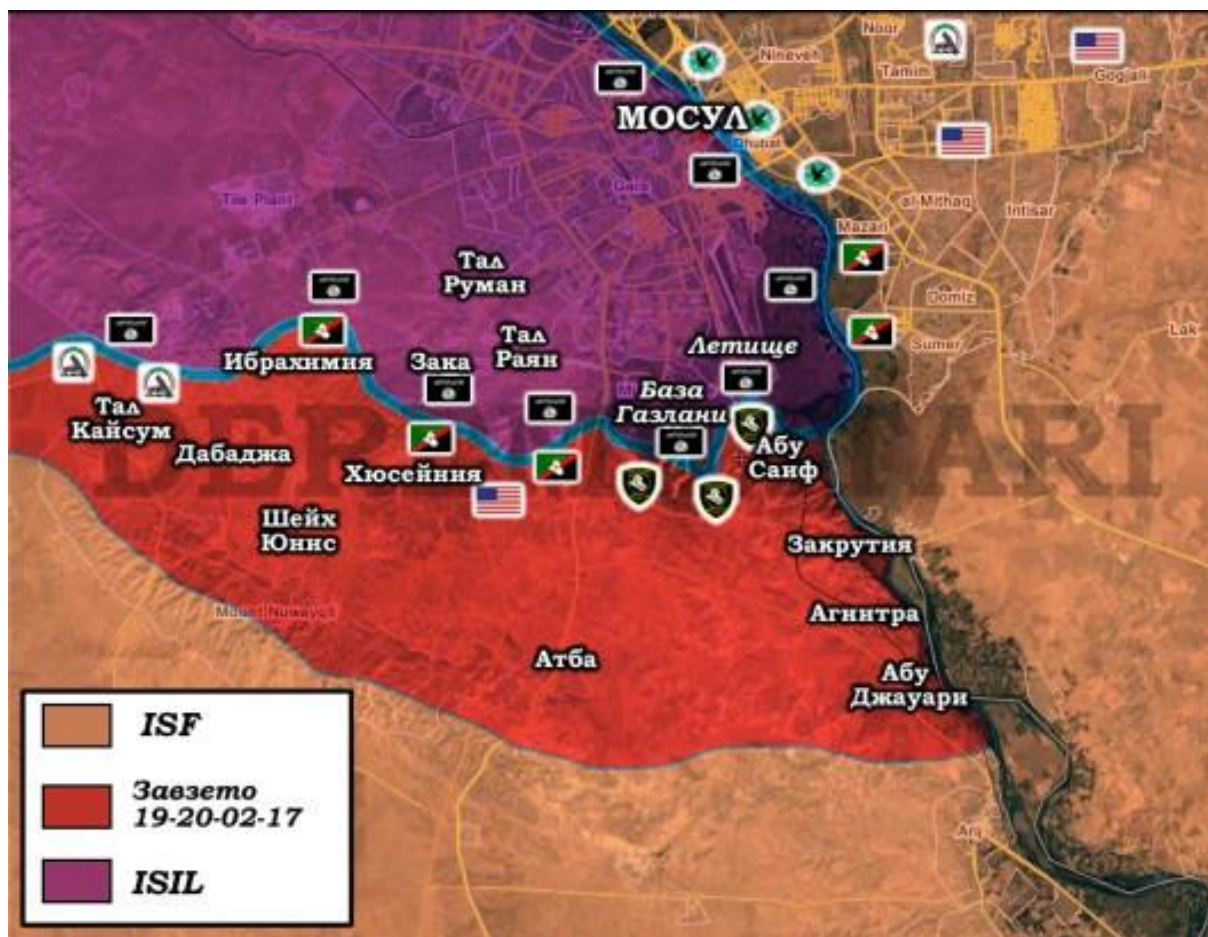
Струпването на потонни мостове в Източен Мосул бе елемент от диверсионните действия на иракската армия, чието командване правилно прецени, че форсирането на реката в самия Мосул ще се окаже твърде скъпо струваща операция. Вместо това, силите на армията започнаха да напредват северно от Хамам Алил и Арбид.

В рамките на 19 февруари, бяха завзети Атба, Алзака, Албу Джубари, Ал Джамаса, Кафур, Ибрахимия, Шейх Юнис, Бахира, Хюсейния, Харакият и още четири други по-малки селища южно от Мосул.

На 20 февруари, иракската армия, подкрепяна от части на Хашд ал Шааби, започна да затягат обръча около Западен Мосул, захождайки от юг-югозапад към позициите на ИД.

През този ден, правителствените сили завзеха Агнитра, Закрутия, Абу Саиф и Карят ал Ярмук. Започна операция за овладяване на военната база Газлани, разположена в непосредствена близост до летище Мосул.

Междувременно, по непотвърдена информация, в покрайнините на Мосул, звено на американските спец части, подпомагано от курдски бойци е ликвидирало министъра на здравеопазването на ИД и около 30 други джихадисти.



Западно от Мосул, силите на Хашд ал Шааби завзеха Ас Сахаджи и Тал Кайсум. В района на Тел Афар, шиитските милиции отразиха нова поредица от атаки на ИД, които се опитват да пробият по пътя към Синджар, за да създадат възможност за изтегляне към Сирия.

С достигане на иракските сили до летище Мосул, командването на иракската армия обяви, че е завършена първата фаза от третия етап на офанзивата срещу Мосул.

#### **Ден 129 (21 февруари)**

В района на Абу Сайаф, иракските сили завършиха прочистването на джихадистките позиции. Бяха пленени муниции и оръжия, както и заготовка за кола-бомба.

#### **Ден 130 (22 февруари)**

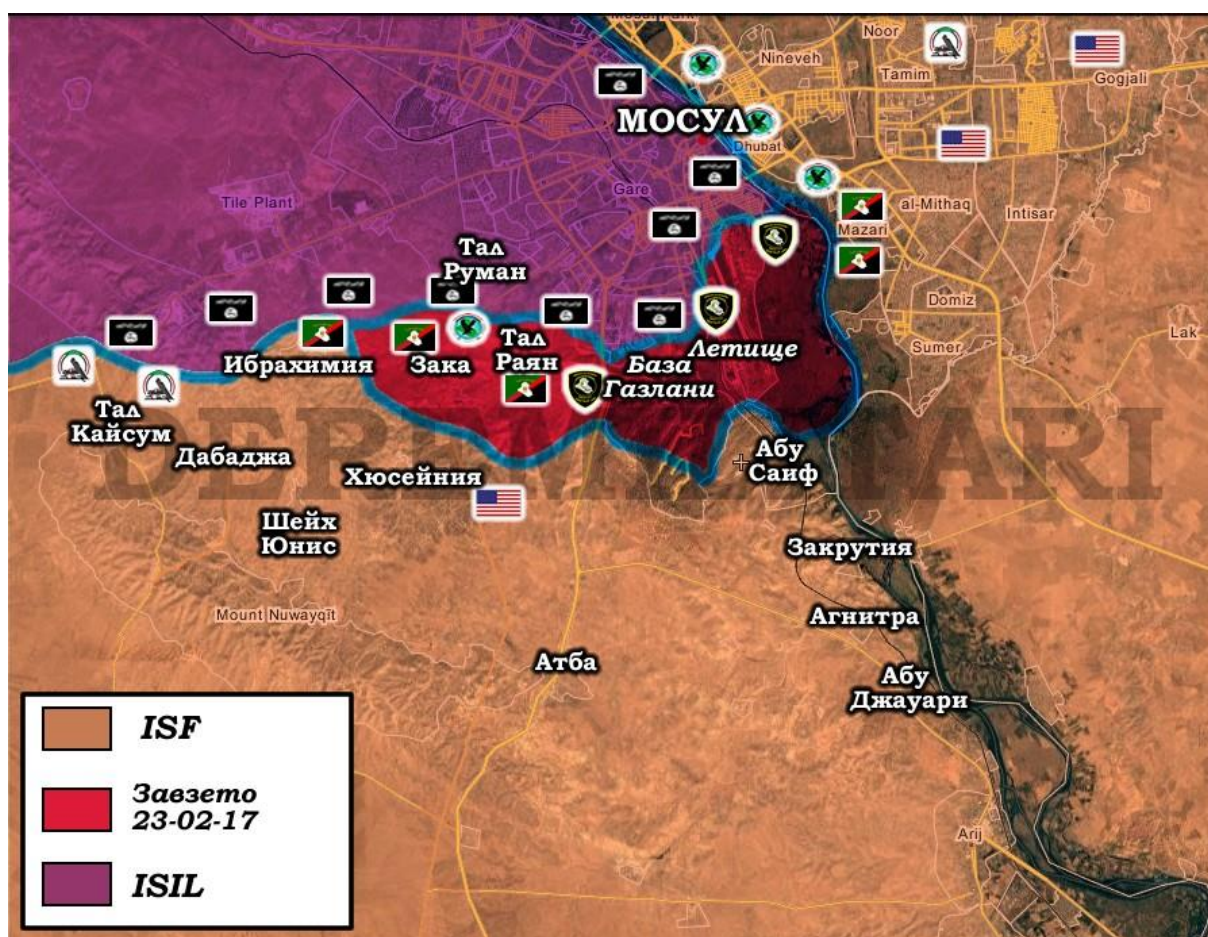
В района на Тел Афар, Хашд ал Шааби поднови своята офанзива, завземайки селищата Шамия Шамилия и Хараба ал Джаш.

В провинция Салах Ад Дин, ИД извърши три атаки с дроне и една атака с кола-бомба срещу позиции на иракската армия.

## Ден 131 (23 февруари)

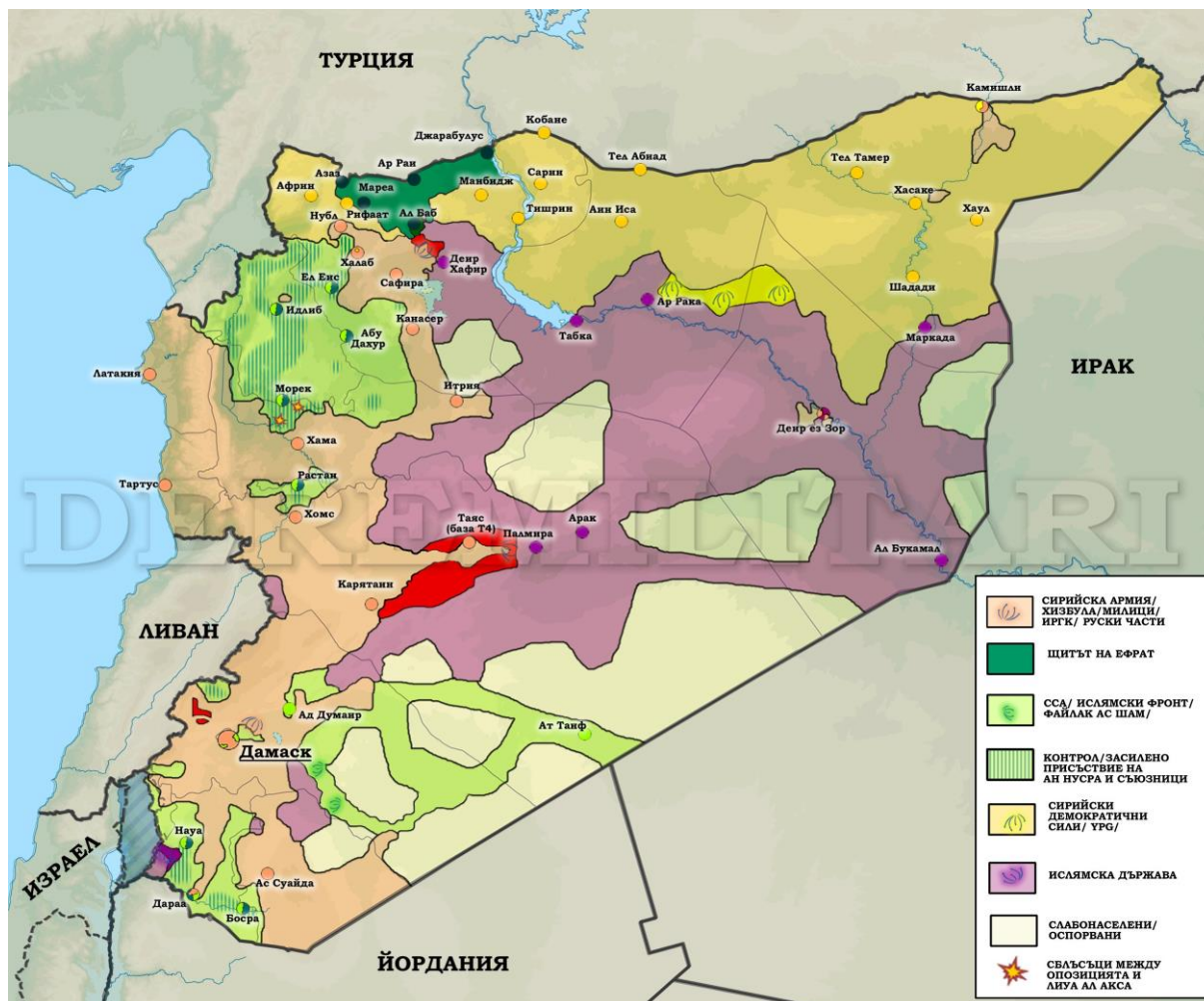
Иракските полицейски части завзеха летище Мосул и прочистват военната база Газлани от последните гнезда на съпротива на ИД.

Бойци от 9та танкова дивизия са завзели Тал Раян и прикриват действията на звена от иракските спец части, които извършват пробни атаки срещу позиции на ИД в Тал Руман.



В района на Тал Афар, Хашд ал Шааби са си върнали селищата, загубени от ИД през изминалите десет дни и са завзели общо шест населени места, затягайки обръча около самия град.

# СИТУАЦИЯТА В СИРИЯ



## Фронтът при Ал Баб



### 17 февруари

Мощна атака на Ислямска държава в северната и южната част на Ал Баб, стартирала в началото на деня, изтласка частите на "Щитът на Ефрат" (ЩЕ) от позициите им около фермите Шехаба, както и от кръстовището свързващо града с Тадиф.

### 18 февруари

Свободната сирийска армия (ССА) проведе мащабна контраатака под прикритието на турските ВВС с цел възвръщане на загубените позиции през предишния ден. Не бе осъществен пробив.

### 19 февруари

Един от емирите на Ислямска държава - Абу Ибрахим ал-Фаранси - бе заловен по време на акция в Ал Баб.

## **20 февруари**

Мощна атака на ССА изтласка бойците на Ислямска държава от ключови позиции в Ал Баб. В централната част на града бяха заети училище, спортен център и джамията в квартал Замзам. Малко по на юг пък бе установен отново контрол над кръговото кръстовище в посока Тадиф.

## **22 февруари**

“Щитът на Ефрат” продължи напредъка си в централната и южната част на града. Окончателно бяха прекъснати всички връзки с Тадиф и бе наложен контрол над целия квартал Замзам, гробището, както и над няколко бивши военни сгради на сирийската армия.

## **23 февруари**

**Решителен ден в битката за Ал Баб:** мощен финален щурм изтласка напълно останалите части на Ислямска държава в посока Кабасин, Базаа и Тадиф.

До обяд бе установен пълен контрол над града от страна на ССА и турската армия. След като практически цялата отбрана на джихадистите колабира, овладяването на Кабасин, Базаа и Тадиф се случи лесно. С това практически за сега приключи 104-дневната битка за Ал Баб.

Предстои процес по прочистване на областта от джихадистко присъствие, тъй като все още има изолирани и активни гнезда на съпротива.

## Фронтът при Палмира

### 17 февруари

Частите на Ислямска държава направиха опит да си възвърнат контрола над Хаян, но атаката им бе отблъсната успешно.

В същото време Пети корпус, подкрепен от бойците на Хизбула продължи напредъка си в източна посока, заемайки позиции край фермите Карабиян.

### 18 февруари

Правителствените сили насочиха силите си на север от Хаян и заеха позиции около газовите находища Джихар и Ал Махр.

### 19 февруари

След като Пети корпус напълно подsigури местността Тарфах ал-Гарбия, частите на правителствената армия без особена съпротива заеха и съседната местност Тарфах ал-Шаркия.

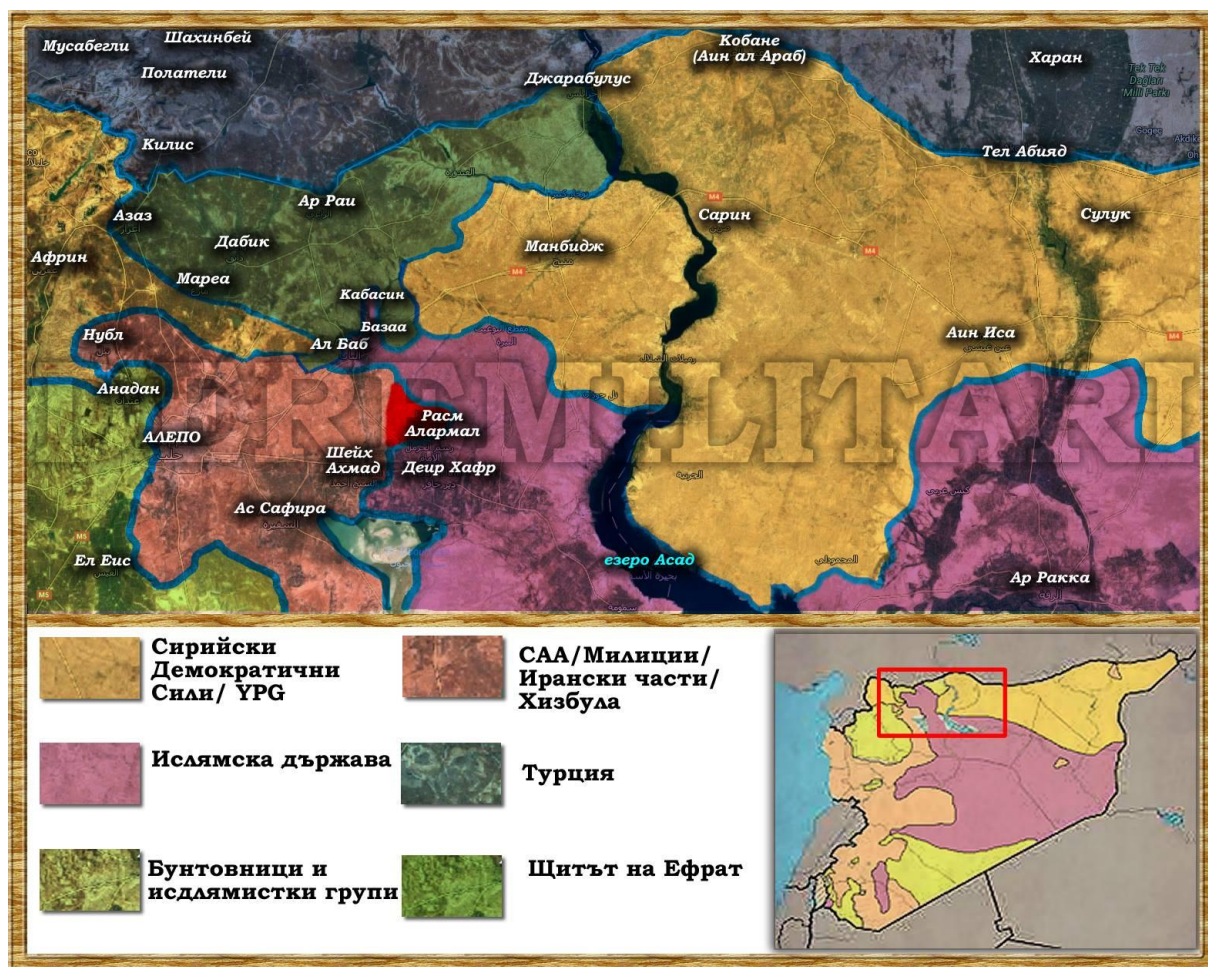
### 20 февруари

Руското министерство на отбраната съобщи, че на 16 февруари четирима войници са загинали по пътя между Таяс и Хомс. Превозното им средство е било взривено с мина, когато са ескортирали конвой на сирийски правителствени сили.

### 24 февруари

Пети корпус и части от 16-та танкова дивизия, подкрепени по въздух от руските ВВС, продължиха настъплението си към Палмира след няколко дневно прекъсване, което бе използвано за прегрупиране. На терен пристигна и новосформираната специална част "ISIS Hunters", която по всяка вероятност ще бъде използвана за охрана на газовите полета.

## Фронтът при Ар Ракка



### 17 февруари

Частите на “Гневът на Ефрат” завзеха моста “Шанина” на река Хабор само на осем километра североизточно от Ракка.

### 18 февруари

След заемането на стратегическият мост през предишния ден, Сирийските демократични сили (SDF), подкрепени от американските ВВС, успяха да изтласкат Ислямска държава от позициите им около текстилната фабрика и намиращият се в близост затвор. Следващата цел по всяка вероятност е фортифицираната бивша база на 17-та дивизия от сирийската армия, само на четири километра от предградията на Ракка.

### 19 февруари

SDF отвориха трети фронт в провинция Ракка, заемайки селата Нуфел и Азиз и подложиха на обсада селището Терфауи. В тази част на областта присъствието на ИД е относително слабо, а селищата са слабо заселени.

## 20 февруари

SDF продължиха своя напредък от предишния ден с превземането на нови три села на източния фронт.



## 21 февруари

Силите на “Гневът на Ефрат” стартираха маневри в опит за съединяване на централния и източния фронт. Идеята е всички сили на ИД, разположени северно от пътя Ракка - Мукман, да бъдат затворени в “чувал”.

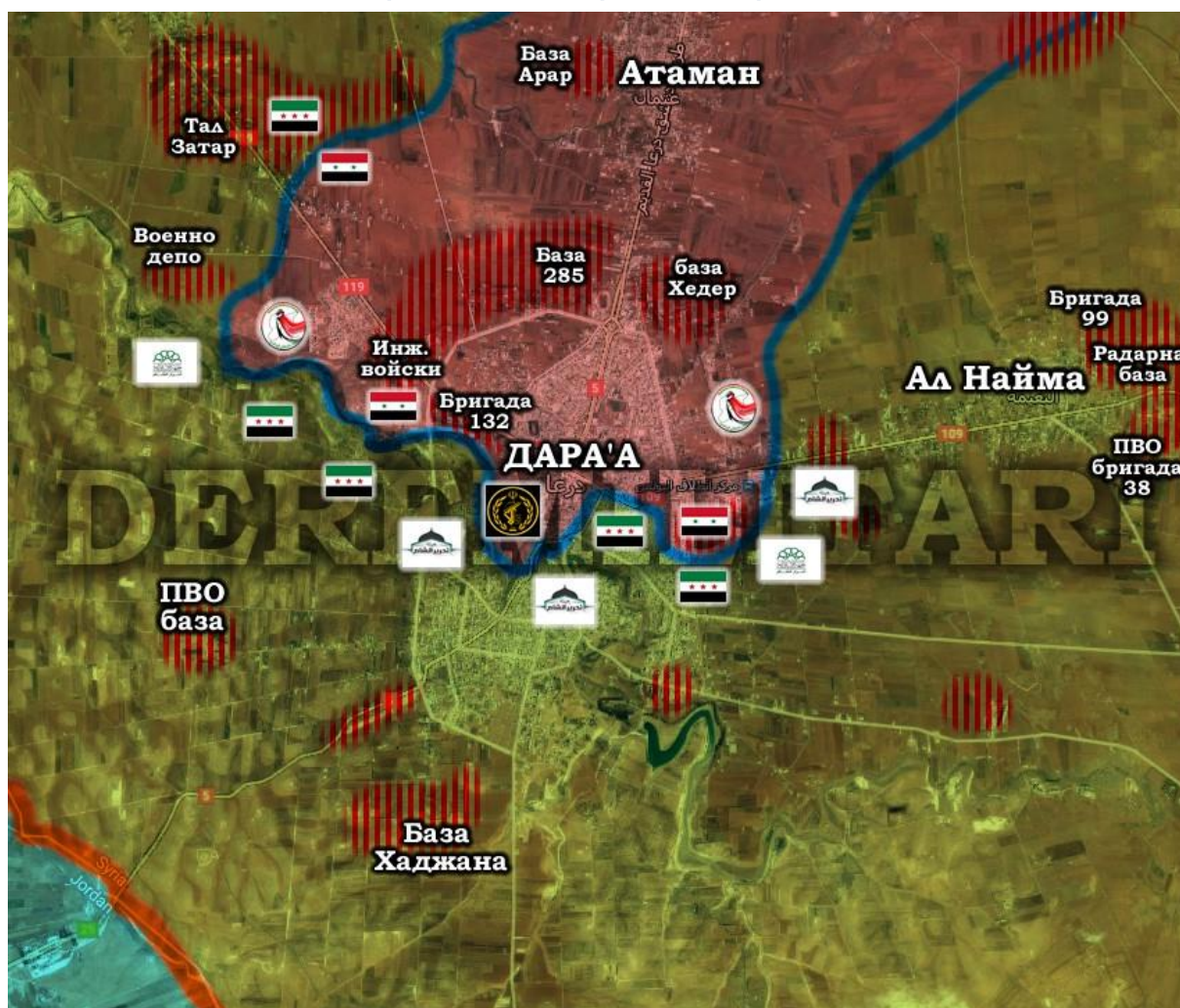
## 22 февруари

Източният и централният фронт се съединиха край селището Ашхамия. Около 12 села останаха напълно обкръжени.

## 23 февруари

SDF окончателно установиха контрол върху обкръжената територия в района на Мукман. За последните 8 дни са освободени 37 села и 102 ферми в слабо заселената пустинна област източно от Ракка.

## Фронтът при Дараа



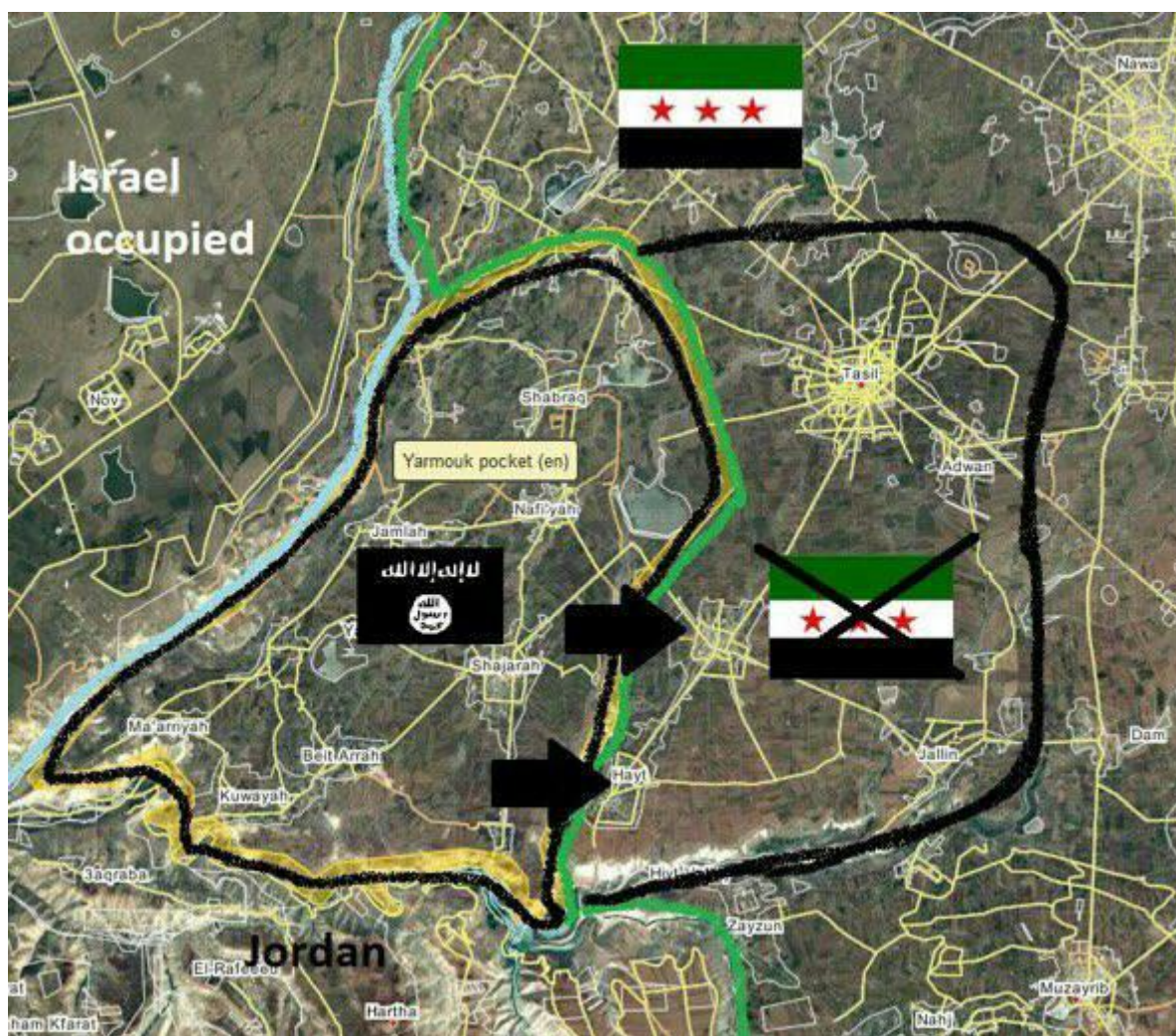
### 19 февруари

Трима бойци, част от Свободната сирийска армия загинаха в следствие на самоубийствен атентат над полицейски участък в района на Дараа.

### 20 февруари

Крилото на Ислямска държава в провинция Дараа, "Армия на Халед бин Уалид", извърши изненадваща блиц офанзива в западната част на областта.

Възползвайки се от концентрацията на бунтовническо-ислямистките групировки в самия град Дараа, където се сражават срещу силите на правителството, няколко стотин души от Халед бин Уалид заеха от тях няколко градчета и села, включително град Тасил.



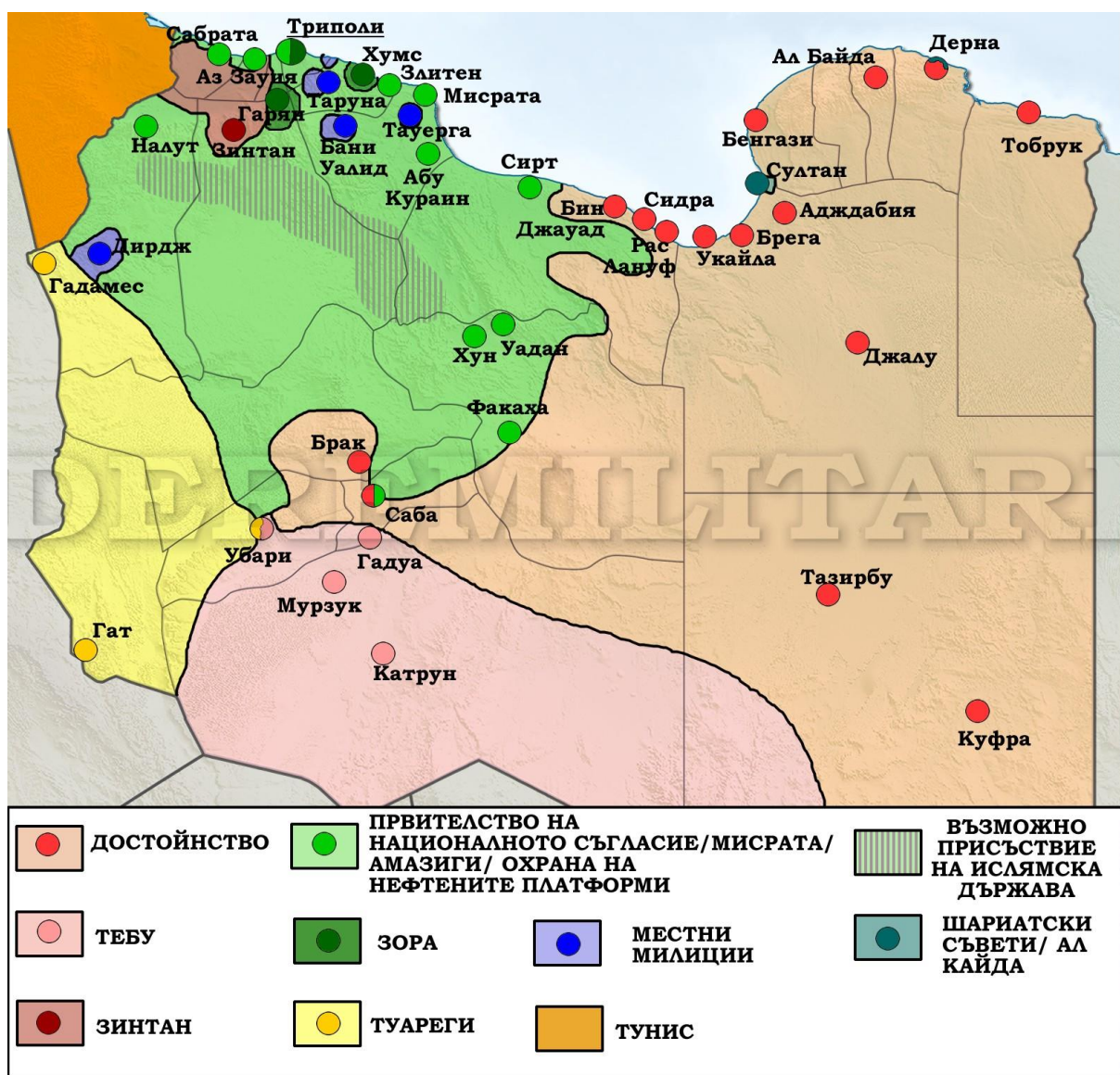
## 21 февруари

След изненадващата офанзива през предишния ден, бунтовническите групировки преминаха в контранастъпление в опит да си възвърнат загубените позиции. Ислямистите от Ахрар ал-Шам изтласкаха частите на Халед бин Уалид от село Хаят, докато малко по на север сили на Южния фронт (част от ССА) установиха отново позициите си при бента на езерото Адуан.

## 23 февруари

Правителствените сили, подкрепени от Хизбулла направиха опит за възвръщане на загубените през предишните седмици позиции в квартал Ал Манишия. Въпреки, че бяха заети няколко сгради в западната част на квартала, все пак не бе осъществен съществен пробив през този ден.

# ОБНОВЕНА КАРТА НА ЛИБИЯ



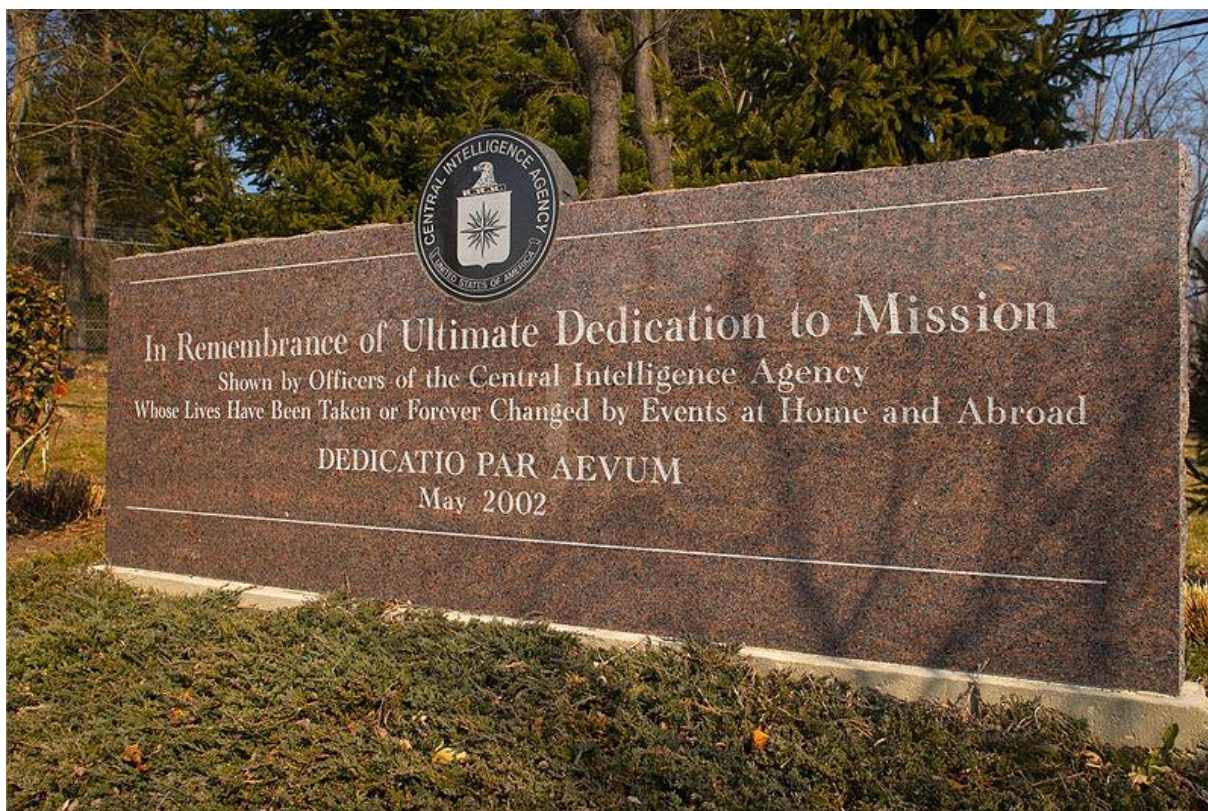
---

# ГРАЖДАНИНЪТ КАСИ

---

Младен Манев

Сутринта на 25 януари 1993 г., малко след 8:00 ч. неизвестно лице открива огън с автоматично оръжие на светофар в близост до паркинг на шосе 123, окръг Феарфакс, щата Вирджиния. Маскираният стрелец ранява петима души, от които по-късно двама загиват от раните си.



*Мемориалът на шосе 123 в памет на двамата убити служители от централата на ЦРУ*

Това са никому неизвестните Лансинг Бенет, Франк Дарлинг, Калвин Морган, Стивън Уилямс и Николас Стар (първите двама умират). В това няма нищо озадачаващо – прилича на обикновен терористичен акт, а такива се случват почти всеки ден на територията на САЩ. Но това, което прави случаят по-интересен е, че и петте жертви (всъщност са шест, защото и жената на Франк Дарлинг е с него, но не е ранена) са хора, които работят за ЦРУ, а стрелбата е

извършена пред паркинга на Лангли, централата на най-значимата разузнавателна служба в света. Да, макар и сравнително малко известен факт наистина в близкото минало е извършван терористичен акт срещу централата на ЦРУ, а не само както се случва в холивудските филми.

След стрелбата ЦРУ, местните полицейски служби и ФБР започват много щателно разследване. Местните власти впрягат неимоверно големи за времето и мащабите си усилия, защото стрелба по централата на „Управлението“ с автомат е нещо, което и в най-смелите фантазии на американските власти е нещо немислимо към началото на 1993 г. Въпреки това през първите няколко дни докато тече разследването от ЦРУ и ФБР нямат никакво предположение кой е стрелецът, какви са били мотивите му и каква е целта на стрелбата. Жертвите са хора, които работят в централата, те не са оперативни агенти или високопоставени хора от ръководството на ЦРУ и ако са били мишените, то това е меко казано озадачаващо.

Пробивът в разследването идва съвсем случайно няколко дни по-късно след стрелбата. Млад мъж от арабски произход се обажда в местната полиция и съобщава, че съквартирантът му - пакистанският гражданин Мир Амал Каси - е изчезнал през последната седмица.

Местната полиция и агентите на ФБР веднага правят щателен обиск на дома на мюсюлманските имигранти и там са намерени разписки за закупен самолетен билет за Исламабад и автомат АК 47-„Калашников“. Може би случайно или щастливо стечение на обстоятелствата, но от ФБР успяват да сглобят картинката и към първата седмица на февруари имат заподозрян за стрелбата срещу централата на ЦРУ – някой си Мир Амал Каси, пакистански имигрант, който от повече от година живее и работи в САЩ.

Разбира се, за да дадат такова предположение от ФБР в тези петнадесетина дни от началното на разследването, са намерени и други доказателства – агентите успяват да идентифицират откъде е закупил автомата младия пакистанец, къде е ходил да го изпробва, откъде си е закупил няколко пълнителя с патрони и др. Освен това, от местната полицейска служба намират и изоставена кола (червен пикап, макар че в различните източници е спорно дали е „Тойота“, „Фолксваген“

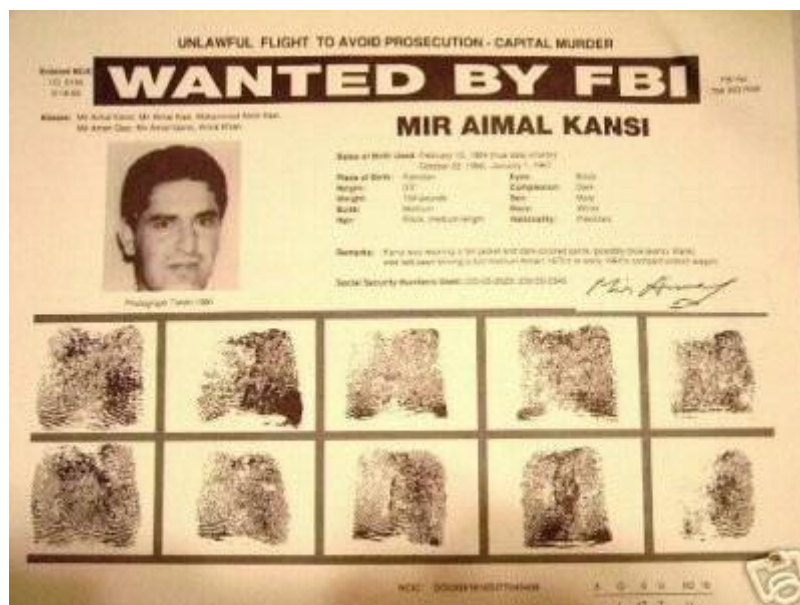
или местно производство, което по принцип не е от съществено значение), в която има гилзи от същото оръжие, отпечатъци на заподозрения и т.н.

Разследването насочва, че различните случаи са свързани, отпечатъците съвпадат напълно и показанията на свидетелите и местните са идентични – според ФБР, заподозреният за стрелбата по Лангли е млад мъж от арабски произход.

Пакистанците може и да не са араби, но според американските власти и показанията на разпитаните лица се говори за мъж от арабски произход и се предполага, че става въпрос за младия пакистанец.

Дали заключението е правилно обосновано или не е въпрос на друга тема, но е факт, че става въпрос за същото лице – Мир Амал Каси.

През това време пакистанският имигрант вече си е заминал за дома, т.е. той си купува самолетен билет за Пакистан няколко дни преди стрелбата и пътува на следващия ден – 26 януари. След като М. А. Каси е идентифициран веднага попада в списъка на най-търсените хора на ФБР с награда 2 млн. долара за информация относно неговото реално местонахождение или залавяне. На 16 февруари са му повдигнати няколко обвинения– двойно убийство, опит за предумишлено убийство на още четирима души и поне още пет-шест обвинения за притежаване и употреба на незаконно огнестрелно оръжие (каква е логиката да е незаконно след като е закупено законно от оръжеен магазин и дали има повдигнати обвинения към човека, който му го е продал не става ясно от фактите, които са известни за този случай).



*Бюлетинът на ФБР с данните за Мир Амал Каси от февруари 1993 г.*

Международното разследване и издирването на пакистанец трае повече от четири години. В него участват служби от САЩ, Пакистан, Индонезия и Катар.

М. А. Каси е хванат на 15 юни 1997 г. в Пакистан след съвместна операция на ФБР и агенти на ИСИ (пакистанските тайни служби). Митовете около неговото залавяне отново не са малко и приличат на щастливите обстоятелства около първоначалното разследване на американците. Според различни автори, анализатори и хора от средите на разследващата журналистика, М. А. Каси е хванат в някакъв пограничен коптор в Северен Пенджаб, след като месец по-рано местен пакистанец се е явил в американското консулство в Карачи и е казал, че ще предаде точното му местонахождение, ако получи паричната награда. Според други източници, от пакистанското разузнаване са инсценирали случката, за да вземат двата милиона долара.

От официалния обвинителен акт и становището на съда във Вирджиния също не става ясно къде точно е бил М. А. Каси и как е заловен. Това, което се знае със сигурност (от записани показания на агенти от ФБР, които са го транспортирали до посолството на САЩ в Исламабад и от Пакистан до

САЩ) е, че след като е задържан, стрелецът е пътувал някъде около час в превозно средство, след което е транспортиран със самолет до друго местонахождение, където е нощувал ден (може би в Равалпинди) преди да стигне до Исламабад.

Освен сложно звучащата тайна операция има спорове и се твърди, че Каси е хванат в хотелска стая в Пакистан. Пак не става ясно къде е неговото местоположение. По-смелите и алтернативни източници твърдят, че Каси е хванат в някаква къща за гости в пограничния регион на Куета и съответната къща е субсидиран и поддържана от афганистанските талибани и хора от организацията на Осама бин Ладен.

Версиите за залавянето на Каси са много и най-различни, но всички поддържат общото заключение, че той е свързан с талибаните и радикалните ислямисти от региона. Подобно заключение е интересно, защото американските власти явно няколко години са работили с преценката и профила, че М. А. Каси е свързан с ислямските терористични организации от Близкия изток и Централна Азия. В една от най-известните версии за залавянето на Каси дори се говори, че е бил подмамен да пристигне в гр. Дера Гази Кан за бизнес среща и преговори и там е заловен след съвместна спец-акция. Самият град Дера Гази Кан се намира в централната част на Пакистан и е на около 450 км южно от Исламабад, т.е. подобна версия не отговаря на описанията, че Каси е заловен около границата с Афганистан.

Ако човек се доверява на такава абстрактна информация е по-логично да предположи, че М. А. Каси е бил заловен някъде в региона на Пешавар и околностите, но и това е недоказуемо твърдение.

Но митовите за стрелеца от шосе 123 не свършват с неговото залавяне на 15 юни 1997 г. В следващите няколко дни, от хващането до екстрадирането на стрелеца до територията на САЩ (15-19 юни 1998 г.), възникват нови

спорни въпроси, на които е трудно да бъде намерен отговорът: дали съвместната тайна операция е законна, дали ЦРУ, ФБР и американското правителство не превишават правомощията си и международните спогодби след като извършват залавяне, транспортиране и екстрадиране на издирван престъпник от пакистански произход и защо той не е задържан от местните власти и няма да бъде съден на място, има ли нарушение на международното право и т.н.

Историята мълчи и по тези въпроси. Знае се само, че седмица след залавянето на М. А. Каси са извършени няколко атентата срещу американски граждани на територията на Пакистан. Те са изключително бързо разкрити от местните тайни служби и случаите са потулени.

Основната известна информация и данни за живота и личността на Мир Амал Каси са от показанията и записите на агентите на ФБР, които са били в пряк контакт с него от времето залавянето му в Пакистан до ескортирането му в САЩ. В собственоръчно писаните показания, самопризнания и някои запазени и разсекретени записи, М. А. Каси признава, че е притежавал автомат „Калашников“ и е стрелял с него няколко пъти на различни стрелбища във Вирджиния (според американските власти Каси се е учил се и тренирал да борава и стреля с автомат, каквото и да значи това). Всичко това се е случвало около месец по-рано преди атентата. До последно, пакистанецът се е чудел дали да стреля по израелското посолство или по централата на ЦРУ, но е надделяло второто, защото според него там хората не ходели въоръжени. Каси си признава, че е стрелял по централата на ЦРУ, защото е бил изключително емоционално разстроен, поради причината, че американски самолети бомбардират Ирак по това време, ЦРУ се намесва в мюсюлманските страни и заради това са умрели много пакистанци, палестинци и араби.

Каква е връзката е между трите отново не става ясно, но това е записано като негови показания. В заключителния разпит на обвиняемия, той отговаря изключително кратко и спокойно на въпроса за стрелбата:

„Изваках светофара да светне червено, излязох от колата и започнах да стрелям. Сигурно съм се завъртял поне десетина пъти около себе си като стрелях по пет души. Целех се в областта на гръдния кош на средна височина. След това спрях. Качих се на пикапа си и се прибрах.“ – един прекрасен отговор за психично болен човек.

След като Каси е попитан от съда защо спира да стреля, той кратичко отговаря: „Не остана по кого да стрелям“. Смразяващото в такъв простичък отговор е хладнокръвието, с което обвиняемият говори. Каси неколкократно повтаря, че такава е волята на Аллах и „Аллах е велик“ и в подобна ситуация на друго място би постъпил по същия начин.

След разпитите, на пакистанецата му е направена допълнителна медицинска и съдебна експертиза е доказано, че той е физически и психически здрав и това, което говори и признава, не е плод на някакво психическо разстройство или заболяване. След като прави пълни самопризнания Каси е осъден за поне пет различни престъпления като за едното от тях присъдата му е смъртна. Седмица по-късно петима американци от американска инвестиционна компания са убити посред бял ден на улица в Карачи – твърди се, че това е поредното местно отмъщение и отново насочва, че Каси е бил член на организирана терористична група.

В периода между есента 1997 г. и ноември 2002 г. Каси е в затвора, докато на 14 ноември 2002 г. е изпълнена присъдата му – смъртоносна инжекция. Докато е в затвора, е интервюиран няколко пъти от различни медии и други хора, занимаващи се с неговата личност, живот и мотивите му за стрелбата от януари 1993 г.

М. А. Каси продължава да твърди това, което е казал пред съда във Вирджиния от есента на 1997 г. и няколко пъти допълва : „Не исках да убивам обикновени американци. Само правителствени служители. Те не са нормални хора. Те представляват правителството. Поради това са легитимни цели. Не стрелях по жената, защото религията не ми позволява“.

Последните думи на Мир Амал Каси са: „Няма друг Бог освен Аллах.“ В деня на изпълнението на присъдата има протести и живи вериги в защита на него и делото му в родното му село Ормара, провинция Балуджистан и пред американските мисии в Исламабад и Карачи. М. А. Каси загива и остава като герой за част от сънародниците си. Признат е за шахид (мъченик) от сънародниците си.

В повече от осем годишното разследване (разследването продължава четири години след като е хванат) американските власти не могат да разберат какво е подтикнало Мир Амал Каси към стрелбата срещу служителите на ЦРУ. Неговото досие и профил остават актуални още много години.

В съзнателния му живот, образование и емиграция в САЩ, не изглежда да има видима причина или момент в живота му, в който той да е бил във връзка с джихадистки или терористични клетки или под влиянието на потенциални такива. Въпреки това, има хора, които продължават да твърдят, че пакистанецът е свързан с ислямските терористи и стрелбата не е самосиндикална акция, а е планирано.

Джесика Стърн - сравнително известен експерт по международния тероризъм, преподавала в Хувър и Харвард и работила в администрацията на Бил Клинтън - твърди от личните си интервюта си с М. А. Каси, че той има пущунски корени и докато е бил в Афганистан е познавал и живял сред хората от Харакат ал-Ансар, Лашкар-и-Тайба и Хизб-ал-Муджахидин. Това

го свързва почти директно с радикалните ислямисти от региона. Но и това е недоказуемо.

Известните факти са други. Мир Амал Каси е роден в Пакистан. Живял е там и като малък не е пребивавал в Афганистан. Има сравнително заможна семейство. Баща му е имал частен бизнес. Младият М. А. Каси се е изучил изключително добре на фона на голямата част нискообразовани пакистанци от Балуджистан. Той има висше образование по английска литература. През 1989 г. баща му умира и М. А. Каси се мести първо в Германия, после в САЩ. Няма доказателства за неговото участие като доброволец в афганския джихад от тези години, нито за такова на баща му, въпреки че е родом от Куета - един от центровете на съпротивата.

Но и родният град на Каси остава сравнително спорен, защото освен Куета се говори за някакво село Ормара, което се намира на брега на Арабско море и разстоянието между двете населени места е над 650 км. Въпреки това, в профила на Мир Амал Каси няма нищо озадачаващо, което дори да загатне, че след няколко години мигрантско митарстване и след като се е установил в САЩ, той ще си закупи автомат „Калашников“ и ще изстреля един пълнител пред входа на Ленгли и убие съвсем хладнокръвно двама служители на ЦРУ.

В представата на американските власти, пакистанецът е съвсем нормален имигрант, влязъл легално в страната, установил се във Вирджиния и започнал работа в куриерска компания. В живота му няма нещо, което да го подтикне към разстрела, който извършва януари 1993 г.

|      |                         |      |                             |
|------|-------------------------|------|-----------------------------|
| 1983 | ★ Robert C. Ames        | 1992 | ★                           |
|      | ★                       |      | ★                           |
|      | ★                       |      | ★                           |
|      | ★                       | 1993 | ★ Lansing H. Bennett, M.D.  |
|      | ★                       |      | ★ Frank A. Darling          |
|      | ★                       |      | ★                           |
| 1984 | ★                       | 1995 | ★                           |
|      | ★ Scott J. Van Lieshout | 1996 | ★ James M. Lewele           |
|      | ★ Curtis R. Wood        |      | ★ John A. Celli             |
|      | ★                       |      | ★                           |
| 1985 | ★ William F. Buckley    | 1997 | ★                           |
| 1987 | ★ Richard D. Krobokle   | 1998 | ★                           |
|      | ★                       |      | ★                           |
| 1988 | ★                       | 2001 | ★ Johnny Micheal Spann      |
| 1989 | ★                       | 2003 | ★ Helge P. Boes             |
|      | ★                       |      | ★ William Francis Carlson   |
|      | ★                       |      | ★ Christopher Glenn Mueller |
|      | ★                       |      | ★                           |
|      | ★                       |      | ★                           |
|      | ★                       |      | ★                           |
|      | ★                       |      | ★                           |
|      | ★                       |      | ★                           |
|      | ★                       |      | ★                           |
|      | ★                       |      | ★                           |

*Книгата с имената на загиналите служители и агенти на ЦРУ*

Това, което най-много озадачава и шокира в цялата история на Мир Амал Каси, е липсата на уплаха от него след като е изправен пред съда.

Каси не чувства вина, даже напротив, той смята, че е извършил добро дело и ще стане мъченик на Бога. Атаката на М. А. Каси е плод на личните му пристрастия и емоционална нестабилност, която е породена от силната религиозна обремененост и обвързаност със случващото се в региона на исляма и трансформацията на джихадистите.

Мир Амал Каси остава единичен случай – не е обвързан с никой и не е планирал нещо грандиозно. Въпреки това, хора като спомената Джесика Стърн, продължават да търсят връзката между него и терористите и да отричат, че подобно нещо може и трябва да бъде прието за инцидентен, а не организиран тероризъм. Дж. Стърн в едно от интервютата си с Каси твърди, че на въпроса „На кого се възхищаваш най-много?“, той ѝ е казал: „Харесвам Осама бин Ладен. Той настоява чуждестранните сили да напуснат страната му. Защиства всички мюсюлмани.“ Дали това интервю е

автентично или авторката го описва според спомените си, е пореден въпрос без отговор. Но въпреки това в подобни думи има резон и те съвпадат със заключенията на Лангли, че Осама бин Ладен е един от най-популярните и дълбоко почитани хора сред ислямския свят в края на 90-те години.

Връзка между Мир Амал Каси, талибаните и Осама бин Ладен така и не е намерена, повече от петнадесет години след изпълнението на присъдата му. Въпреки че случаят Каси е официално приключен, въпросите около него остават повече от отговорите. Какви са били истинските мотиви на Каси, как и къде е заловен и имал ли е връзка с радикалните ислямски среди (все пак разследването твърди, че между 1993 и 1997 г. е живял основно в Кандахар и села по границата) остават все още неизяснени.

Въпросите около разследването на единствената известна засега стрелба по централата на ЦРУ остават щателно потулявани от американските власти. Четвърт век след стрелбата по Лангли, случаят е неизяснен за широката общественост и продължава да звучи като сценарий за холивудски филм.